
Ágh István

KÉPZELŐDÉS ORBÁN OTTÓ EMLÉKÉRE

Tudott mindent, azért ment Szigligetre,
hogy majd a szép évfordulókkal áldott
napok múltán ott legyen befejezve,
mint egy utolsó vers, a fronthatások
nyaggatására, elviselhetetlen
légszomj, s a szférák csikorgása közben
történjen épp ebéd alatt, vasárnap
a szobájában, Mozart dallamára,
amíg a népek sültjeikre várnak,
de ő nem indul sehova utána,
mert kezdődik a megfordíthatatlan
roham, a semmit cibáló arkangyal
alakjában a telhetetlen múza
erölködése, hadaró kezével
még egy utolsót kicsépelni, hátha
előperreg valami élő ének,
s ha nem nyelvéről, körméből, hajából
szólaljon meg legalább, ráadásul.

Ha elmegyek utána Szigligetre,
azt találom-e ott, ami előbb volt,
vagy behullt a fémlő szemgödörbe
minden, amit a szívzárlat kioltott,
s az utoljára fölfogott szobának
árnyéka sincs, messze repült az ágya,
s elragadta a kastéllyal a parkot,
látom-e még az edericsei fákat,
vagy elvitte a zöld hegyek bozontos
vonulatát a sötétbe magával,
és déli éjfél hullt a Balatonba,
mintha a tó is semmit hullámozna
megérkezésem percéig, azon túl,
amit a gyász hír világgá röpített,
visszaáll újra egyenként a múltból,
s azt a rengeteg szétszórt töredéket
egésznek vélem, mintha mégis együtt
lennénk, pedig sosem lehet közöttünk.